

ВІДГУК
офіційного опонента кандидата юридичних наук, доцента
Сірохи Дмитра Ігоровича на дисертацію
Сташківа Ярослава Ярославовича
«Адміністративно-правове регулювання профілактичної діяльності
дільничних офіцерів поліції», подану на здобуття наукового ступеня
доктора філософії за спеціальністю 081 – Право

Вивчення змісту дисертації, автореферату дисертації та наукових праць Станківа Ярослава Ярославовича дає підстави зробити висновок про актуальність обраної теми, достатній ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень та висновків, що виносяться на захист, їх практичну значущість, а також про глибокий аналіз питань, пов'язаних із адміністративно-правовим регулюванням реалізації дільничними офіцерами поліції профілактичної функції.

Обрана дисертантом тема для дослідження є дійсно актуальною і торкається широкого кола питань адміністративно-процесуального та поліцейського права. Питанням боротьби зі злочинністю відводиться одне із центральних місць у соціальній політиці будь-якої демократичної держави. Україна в цьому відношенні не є винятком. В умовах соціально-економічного розвитку, докорінних змін у найрізноманітніших сферах суспільного життя, вона прикладає значних зусиль для забезпечення належного правопорядку та законності. До недавнього часу з усіх заходів протидії злочинним проявам кримінально-правові заходи відігравали ключову роль і вважались найбільш ефективним важелем впливу на злочинну поведінку. Однак історія та сучасний стан протидії злочинності доводять як величність, так і неспроможність даних постулатів. Адже при всій своїй вагомості та значущості, заходи кримінально-правового характеру, в основному через обмежений характер і неспроможність охопити усі криміногенні явища, не дають прогнозованих результатів. Усвідомлення цієї істини стало поштовхом до виникнення якісно нової концепції протидії злочинності, в основі якої лежить ідея гуманізації всієї системи впливу на протиправну поведінку за рахунок зменшення ролі

покарання. Однією з основних задач держави за такого підходу вважається попередження злочинних проявів, що ґрунтується на принципі верховенства профілактики над покаранням. Таким чином, багатолітній досвід людства у сфері протидії злочинності засвідчив, що стратегія протидії злочинності, яка ґрунтується виключно на кримінально-репресивних заходах, приречена на поразку, оскільки об'єктивно не спроможна кардинально вирішити дану проблему. Стримувати ріст злочинності лише шляхом встановлення правових заборон практично неможливо. Для того, щоб її викоринити, або хоча б знизити до соціально допустимого рівня, необхідно, в першу чергу, впливати на причини та умови, що її породжують.

Сьогодні профілактика правопорушень займає особливе місце в системі завдань і функцій органів поліції усіх рівнів, їх галузевих служб і підрозділів. Однак, основний тягар здійснюваної поліцією профілактичної діяльності покладається на службу дільничних офіцерів поліції (ДОП). Саме вона виконує головну роль в реалізації профілактичної функції поліції, що є результатом багаторічного процесу її становлення й удосконалення.

Черговим і, без перебільшення, найбільш масштабним етапом становлення служби ДОП стала реформа органів міліції, яка відбулась у 2015 р. і внаслідок якої було утворено національну поліцію (НПУ) – якісно новий правоохоронний орган, в основі діяльності якого закладено не репресивно-каральну, а сервісну, соціально-орієнтовану функцію. Реформа НПУ уже сьогодні визнається наймасштабнішим кроком у сфері впровадження дійсно демократичних засад протидії злочинності і, в першу чергу, її профілактики. Водночас, незважаючи на позитивні здобутки, слід відмітити численні недоліки, які супроводжували процес реформування органів міліції загалом і служби ДОП зокрема. У першу чергу, особливе занепокоєння викликає непослідовність, неповнота та епізодичний характер нормативно-правового регулювання діяльності служби ДОП; суперечливість і неузгодженість законодавчих положень, які визначають її систему та організаційну структуру; непослідовність законодавця при прийнятті та реалізації заходів, спрямованих на реформування

правоохоронної системи загалом та служби ДОП зокрема; ігнорування необхідності прийняття нових нормативно-правових актів на заміну тих, які регулювали діяльність дільничних інспекторів міліції; невиправдані зволікання під час прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на удосконалення організаційно-технічного, ресурсного, інформаційного та іншого забезпечення діяльності ДОП; збереження підходу, за якого якість та ефективність виконання покладених на ДОП обов'язків оцінюється за цілою низкою показників, а не виходячи із думки населення та загального стану правопорядку тощо.

Вирішення зазначених проблем вимагає належного теоретичного осмислення з метою розробки обґрунтованих пропозицій, спрямованих на удосконалення адміністративно-правового регулювання профілактичної діяльності служби ДОП, що має стати фундаментом для подальшого розвитку цієї служби в демократичному руслі. Саме на вирішення цього завдання і спрямоване дане дисертаційне дослідження, що свідчить про його підвищену актуальність, науково-теоретичну і практичну цінність.

Крім того, сам автор, на мій погляд, досить вдало визначає актуальність теми дослідження, по-перше, вказівкою на існування цілої низки спірних питань, які пов'язані із завданнями, функціями та сферою повноважень служби ДОП; її системою та організаційною структурою, підпорядкованістю та підзвітністю; принципами, формами та методами діяльності; необхідністю вирішення цілої низки правових, системно-структурних, організаційних, ресурсних проблем; по-друге, обґрунтуванням причин такого стану речей, по-третє, формулюванням мети дослідження, яка полягає у тому, щоб на основі комплексного наукового дослідження теоретичних розробок, узагальнення практики роботи ДОП та аналізу нормативно-правових засад їх діяльності, надати розгорнуту характеристику основним напрямам реалізації ними профілактичної функції поліції, визначити недоліки та прогалини, що існують у зазначеній сфері, і на основі проведеного дослідження науково обґрунтувати пропозиції, спрямовані на підвищення ефективності профілактичного напрямку їх діяльності.

Про актуальність обраного напрямку дисертаційного дослідження може свідчити також те, що він належить до числа пріоритетних у галузі удосконалення адміністративно-процесуального та поліцейського права, а також підвищення ефективності діяльності національної правоохоронної системи. Зміст та основні положення роботи спрямовані на подальший розвиток ключових напрямів адміністративної реформи в Україні, Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів та інших програмних документів.

Таким чином, викладене вище свідчить, що обрана автором тема для дослідження і поставлена мета присвячені дійсно актуальній проблемі, вирішення якої допоможе знайти правильний підхід при удосконаленні національного законодавства у сфері регулювання профілактичної діяльності служби ДОП і приведення його у відповідність до вимог міжнародних стандартів.

Наукова новизна отриманих дисертантом результатів визначається тим, що дана робота є одним із перших в українській адміністративно-правовій науці монографічним дослідженням, в якому з урахуванням здобутків науковців, положень чинного законодавства та правозастосовчої практики проведено комплексний аналіз теоретичних та практичних засад профілактичної діяльності служби ДОП, розкрито суперечності її адміністративно-правового регулювання, а також зроблено спробу визначити шляхи їх подолання. Вона також визначається сучасною постановкою проблеми, виявленням та дослідженням нових ідей та тенденцій розвитку відносин у сфері діяльності правоохоронних органів загалом, та реалізації ними профілактичної функції зокрема.

Аналіз рецензованої дисертації дозволяє стверджувати, що в результаті проведеного дослідження автор досягнув визначеної мети та дав відповіді на поставлені завдання. При цьому сформульовані висновки та пропозиції є достатньо аргументовані та оригінальні, відповідають вимогам сьогодення та можуть бути застосовані на практиці.

Зокрема, не можна не погодитись із твердженням автора про те, що визначених в Розділі III Наказу МВС України № 650 основних напрямів діяльності ДОП, які спрямовані на впровадження принципу взаємодії з населенням на засадах партнерства, явно не достатньо для того, щоб у повній мірі розкрити профілактичний потенціал принципу Community Policing. Корисним є те, що дисертант не просто акцентує увагу на даній проблемі, але й формулює конкретні пропозиції щодо її усунення. Так, на основі узагальнення практики діяльності ДОП, а також зарубіжного досвіду реалізації принципу Community Policing, автор пропонує їх розширити за рахунок включення таких напрямів: 1) безпосередня участь в розробці та реалізації місцевих програм, що передбачають спільну роботу ДОП і громадськості і спрямовані на розбудову безпечного середовища; 2) здійснення поточного та перспективного планування діяльності ДОП з урахуванням положень таких програм; участь у створенні та підтриманні в актуальному стані інноваційних онлайн-платформ, інтерактивних «карт злочинності» та інших діалогових громадських ініціатив і проектів, які дозволяють громадянам отримувати актуальну інформацію про стан безпеки за місцем проживання, стан розгляду їх заяв та повідомлень, а також безпосередньо оцінювати роботу ДОП і поліції в цілому; 3) об'єктивне, системне, своєчасне та послідовне інформування громадськості про стан оперативної обстановки на відповідній території, структуру, рівень і динаміку злочинності. Відразу ж слід відмітити, що знайомство із цими пропозиціями дає підстави зробити висновок про наукову обґрунтованість положень, на яких вони базуються, а також про їх важливу практичну значимість.

Також з позитивного боку слід відмітити розроблені автором пропозиції, спрямовані на кардинальну зміну адміністративно-правового статусу служби ДОП, зокрема на її виведення з під формального підпорядкування патрульної поліції і включення до складу НПУ в якості самостійного елемента. Дійсно, як зазначає автор, «патрульна поліція апріорі не може бути посередником між НПУ та службою ДОП в реалізації

останньою профілактичної функції поліції». З метою усунення цього недоліку дисертант наголошує на необхідності виведення підрозділів превентивної діяльності з підпорядкування патрульної поліції і включення їх до складу НПУ як самостійного елемента. Корисним є те, що дисертант, по-перше, не просто акцентує увагу на існуванні зазначеної проблеми, а обґрунтовує досить цікаві пропозиції щодо її подолання; по-друге, визначає недоліки та переваги відразу кількох альтернативних варіантів вирішення даного питання; по-третє, формулює власний погляд на дану проблему, який має комплексний характер, а його обґрунтування доповнюється в кожному розділі дисертації. По-четверте, формулює конкретні пропозиції щодо необхідності внесення змін до низки нормативно-правових актів з метою практичної реалізації зроблених ним висновків.

Досить цікавим та таким, що відповідає вимогам сьогодення, є аналіз автором заходів індивідуального профілактичного впливу ДОП, які закріплені в Наказі МВС України № 650. В результаті проведеного аналізу дисертант доходить висновку, що «на сьогодні відсутні стандартні, універсальні, придатні абсолютно для всіх категорій профілакованих осіб заходи індивідуального корегуючого впливу. І це очевидно. Адже зміст і спрямованість конкретних методів, форм і прийомів профілактики залежить від стійкості протиправних установок особи, індивідуальних особливостей її характеру та поведінки, способу життя, оточуючого мікросередовища, причин та умов протиправної поведінки та ще цілої низки факторів. Ігнорування даної обставини може призвести до порушення принципу диференційованого підходу до виховної роботи і, відповідно, до зниження ефективності всієї профілактичної діяльності». На основі аналізу чинного законодавства та практики роботи ДОП, автор визначає перелік найпоширеніших, нормативно закріплених, відносно універсальних і стандартизованих заходів індивідуальної профілактики, які найбільш часто застосовуються дільничними офіцерами поліції в практичній діяльності. При цьому, з позитивного боку слід відмітити той факт, що дисертант не просто

перераховує ці заходи, але й формулює авторські пропозиції щодо найбільш оптимального їх нормативно-правового закріплення.

З аналізу дисертації видно, що автор достатньо велику увагу приділив понятійно-категоріальному апарату, зокрема, тим поняттям, які потребують належного уточнення в законодавстві та в юридичній літературі. Насамперед, уточнюються такі поняття, як «мета профілактичної діяльності ДОП», «зміст профілактичної діяльності ДОП», «форми профілактичного впливу ДОП», «методи профілактичного впливу ДОП», «об'єкт профілактичної діяльності ДОП», «предмет профілактичної діяльності ДОП», «профілактика», «профілактична діяльність ДОП», «суб'єкти профілактики», «служба дільничних офіцерів поліції», «правове регулювання профілактичної діяльності служби ДОП», «загальносоціальна профілактика ДОП», «спеціальна профілактична робота ДОП», «індивідуальна профілактична робота ДОП», «профілактична перевірка», «профілактичний припис», «правова пропаганда», «інформування населення», «профілактичний обхід поліцейської дільниці», «офіційне застереження про неприпустимість протиправної поведінки», «превентивний облік», «адміністративний нагляд», «профілактична бесіда», «надання соціальної допомоги», «профілактична опіка», «обговорення протиправних вчинків особи за місцем проживання, роботи, навчання», «подання про необхідність усунення причин та умов, які сприяють вчиненню конкретних правопорушень», «усунення негативних факторів оточуючого середовища» та інші. При цьому автор не просто формулює власне визначення того чи іншого поняття, а робить це на основі глибокого аналізу та критики уже наявних визначень, що підвищує наукову цінність зроблених ним висновків.

Таким чином, з урахуванням зазначеного можна стверджувати, що новизна дисертації виявляється як у самому підході до досліджуваних проблем, так і у запропонованому розв'язанні конкретних питань.

Обґрунтованість наукових положень дисертації та достовірність одержаних результатів підтверджена теоретичною та методологічною базою дослідження, критичним аналізом та узагальненням праць вітчизняних

та зарубіжних вчених, комплексним аналізом чинного законодавства, а також проектів нормативно-правових актів, що стосуються тематики дослідження.

У першу чергу, з позитивного боку слід відмітити надзвичайно чітко та правильно визначення автором роботи об'єкта та предмета дослідження, що, на жаль, сьогодні не часто зустрічається в наукових роботах такого рівня. У свою чергу, правильне розуміння об'єкта та предмета дослідження дозволило автору зробити свою наукову ідею цілісною, обґрунтованою та донести до наукової громадськості власні ідеї та пропозиції, а також уникнути формалізму і зробити дисертацію реальним внеском в науку адміністративно-процесуального і поліцейського права.

Крім того, під час дослідження було використано широкий спектр як загальних, так і спеціальних методів і прийомів наукового пізнання, застосування яких дозволило всебічно проаналізувати об'єкт дослідження, а саме: діалектичний метод, методи аналізу та синтезу, логіко-семантичний метод, системний підхід, формально-логічний метод, методи класифікації та групування, метод контент-аналізу, а також соціологічні та статистичні методи тощо. Усі ці методи автор застосовував у взаємозв'язку та взаємодії, відповідно до поставленої мети та завдань, об'єкта та предмета дослідження.

Дане наукове дослідження містить глибокий аналіз досягнень науковців, які вивчали проблематику протидії злочинності та профілактики правопорушень, а саме: Г.А. Аванесова, Ю.М. Антоняна, В.В. Василевича, В.В. Голіни, І.М. Даньшина, О.М. Джузи, А.І. Долгової, В.М. Кудрявцева, Н.Ф. Кузнецової, О.Г. Кулика, Г. Лихолоба, М.І. Мельника, В.С. Мінської, Г.М. Миньковського, П.П. Михайленка, А.А. Музики, В.П. Філонова, В.І. Шакуна та багатьох інших. В роботі використано також доробки та напрацювання науковців, які безпосередньо займались дослідженням адміністративно-правового статусу та адміністративно-правового регулювання діяльності поліції взагалі та служби ДОП зокрема, а саме: В.Б. Авер'янов, О.М. Бандурка, Ю.П. Битяк, К.Л. Бугайчук, І.П. Голосніченко, Л.М. Давиденко, Е.В. Додін, В.К. Колпаков, В.А. Комаров,

А.Т. Комзюк, О.М. Литвинов, М.В. Лошицький, Г.М. Мінковський, В.І. Олефір, І.О. Панов, С.Г. Поволоцька, Л.Л. Попов, М.М. Тищенко, М.О. Тучак та інші. Як видно з аналізу цього переліку, під час дослідження автор спирався не лише на праці вчених-адміністративістів, але також враховував досягнення та напрацювання фахівців з кримінології, теорії держави і права, філософії, кримінального права, психології та інших галузевих юридичних наук. Більше того, в дисертації вивчена та проаналізована періодична література, присвячена даній проблематиці, що свідчить про спробу синтезувати поряд з загальноприйнятими поняттями новітні підходи до удосконалення адміністративно-правового регулювання профілактичної діяльності дільничних офіцерів поліції.

Суттєвою є також емпірична база проведеного дослідження, яку складають положення Конституції України, законів та інших нормативно-правових актів, що регулюють діяльність НПУ загалом, та служби ДОП зокрема; статистичні дані та аналітичні довідки МВС України та НПУ, узагальнення практичної діяльності служби ДОП.

Окремо слід відмітити проведене автором анкетування, у якому взяли участь 625 респондентів. При цьому варто наголосити, що дисертантом було опитано відразу дві групи респондентів: працівники служби ДОП та пересічні громадяни. Такий диференційований підхід дав змогу отримати максимально точні результати та на їх основі сформулювати практичні рекомендації. Корисним є те, що зразок анкети та зведені дані результатів опитування містяться у додатках до дисертації.

Наукова та практична значущість отриманих результатів підтверджена відповідними актами впровадження та полягає в тому, що сформульовані в дисертації теоретичні положення, висновки та пропозиції спрямовані на подальше вдосконалення законодавства в сфері профілактики правопорушень загалом і діяльності дільничних офіцерів поліції зокрема, розвиток науки адміністративного права та процесу, підвищення професійної підготовки працівників поліції й інших спеціалістів юридичного профілю й використовуються: у правотворчій сфері – при розробці нових нормативно-

правових актів, які регулюють діяльність служби ДОП та визначають загальні засади реалізації заходів профілактики, а також при підготовці змін і доповнень до КУпАП, Законів України «Про Національну поліцію» та «Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі», Наказу МВС України від 28.07.2017 р. № 650 «Про затвердження Інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції» та інших нормативно-правових актів, спрямованих на підвищення ефективності управління профілактичною роботою; у навчальному процесі – під час викладання навчальних дисциплін і спецкурсів, як: «Поліцейська діяльність», «Адміністративне право», «Адміністративний процес», «Кримінологія», «Організація охорони публічного порядку», «Актуальні проблеми та організація попередження правопорушень», «Організація діяльності підрозділів превентивної діяльності» тощо; при підготовці відповідних розділів підручників, навчальних і методичних посібників, лекцій і методичних рекомендацій; при удосконаленні вже існуючих та розробці нових навчальних планів і програм; у правозастосовчій сфері – у системі занять зі службової підготовки працівників служби ДОП. Результати проведеного дослідження також можуть бути використані у науково-дослідній роботі для подальшого розвитку положень науки адміністративного права та процесу, поліцейського права та кримінології. З позитивного боку слід відмітити той факт, що практична значимість результатів дослідження підтверджена відповідними актами, які містяться у додатках.

Наукові положень, висновки та рекомендації дисертації достатньо повно викладені в анотації та наукових публікаціях. Анотація містить стислий опис основних положень і результатів дослідження і повністю відображає зміст дисертації. Дисертацію, анотацію та наукові публікації оформлено відповідно до встановлених ВАК України вимог.

Наукові положення, висновки та рекомендації, сформульовані в дисертаційному дослідженні, досить повно викладено в 14 опублікованих автором публікаціях, серед яких 5 статей, опублікованих у наукових фахових

виданнях, 1 стаття – в науковому періодичному виданні іншої держави та 8 тез доповідей на науково-практичних конференціях. Їх зміст, викладений у наукових фахових виданнях та оприлюднений на міжнародних науково-практичних конференціях, відповідає тексту дисертації.

Оформлення дисертації та автореферату дисертації Сташківа Я.Я. відповідає тим вимогам, які висуваються до такого роду робіт. Зокрема, слід відмітити, що структурно дослідження побудовано логічно, розділи і підрозділи взаємопов'язані між собою.

Вибрана структура дисертації дозволила автору послідовно і системно проаналізувати широкий спектр питань які стосуються організації та діяльності служби ДОП у сфері реалізації профілактичної функції поліції. При розбитті розділів основного тексту на підрозділи автором дотримані правила пропорційності, непересіченості, взаємовиключення і неперервності. Автор послідовно виклав матеріал, в основному правильно співвідносячи загальні та конкретні питання, сформулював необхідні наукові дефініції.

Мета і завдання, визначені автором у вступі, відповідають змісту дослідження та загальним висновкам, а всі висновки та рекомендації, зроблені автором, об'єднані провідною ідеєю – підвищення ефективності адміністративно-правового регулювання профілактичної діяльності дільничних офіцерів поліції в умовах докорінного реформування органів і підрозділів НПУ.

В цілому дисертаційне дослідження виконане на належному рівні.

Разом з тим, аналіз дисертації та автореферату дисертації дає підстави зробити наступні **зауваження та рекомендації**:

По-перше, дисертанту варто було більше уваги приділити документальному оформленню зроблених ним висновків. Зокрема це стосується обґрунтованих ним пропозицій щодо необхідності внесення цілої низки змін і доповнень до Наказу МВС України № 650, а також до інших нормативно-правових актів. Практична значимість проведеного дослідження значно підвищилась, якби автор розробив конкретні пропозиції з даних

питань та оформив їх у вигляді проекту наказу про внесення змін до конкретних правових актів.

По-друге, деякі зауваження викликає пропозиція автора щодо необхідності розширення організаційної структури ДОП за рахунок введення додаткових посад старших інспекторів та інспекторів превенції для виконання основного обсягу роботи, пов'язаної з організацією профілактики злочинів та адміністративних проступків на території обслуговування. На наш погляд, вказані інспектори дублюватимуть завдання і функції інших працівників служби ДОП, а також інших підрозділів поліції.

По-третє, дисертант занадто багато уваги приділяє аналізу системи, структури, завдань, функцій і принципів діяльності служби ДОП. Дійсно, Наказ МВС України № 650 містить цілу низку суперечливих положень, які нормативно врегульовують зміст даних питань, однак їх аналіз в такому значному обсязі виходить за рамки окресленого предмета дослідження.

По-четверте, у цілому позитивно оцінюючи позицію дисертанта щодо необхідності посилення заходів індивідуального профілактичного впливу, все ж таки не достатньо переконливою видається пропозиція автора розширити нормативно закріплений перелік осіб, які потребують посиленого профілактичного впливу з боку ДОП, з огляду на їх високу завантаженість і відсутність необхідного матеріально-технічного забезпечення.

Підсумовуючи викладене, необхідно зазначити, що наведені вище критичні зауваження та рекомендації стосуються дискусійних питань, певної неповноти та непослідовності розгляду окремих питань теми дисертації і не впливають на загальну позитивну оцінку дисертаційного дослідження, яке має науково-теоретичне і практичне значення, містить наукові положення, які являють нові підходи до вирішення конкретного наукового завдання і сприяють підвищенню ефективності адміністративно-правового регулювання профілактичної діяльності дільничних офіцерів поліції.

ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК:

Аналіз тексту дисертації свідчить про відсутність порушення автором вимог академічної доброчесності. У роботі наявні посилання на джерела інформації у разі використання ідей, розробок, тверджень, відомостей; дотримано вимоги норм законодавства про авторське право; надано достовірну інформацію про результати наукової діяльності, використані методики досліджень і джерела інформації.

Дисертаційне дослідження виконано автором самостійно, з використанням останніх досягнень науки адміністративного права. Усі сформувані в ньому положення й висновки обґрунтовано на основі особистих досліджень автора, таким чином наукова і практична цінність дисертації є повністю обґрунтованою та доведеною. Дисертаційна робота виконана вперше і поглиблює існуючі знання юридичної науки, а саме є суттєвим внеском до теорії адміністративного права та процесу. Дисертація є завершеною, самостійно підготовленою, кваліфікаційною, науковою працею, в якій отримані нові науково обґрунтовані та практично цінні результати, що вирішують важливе наукове завдання.

Викладені в дисертації рекомендації та конкретні пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства України є теоретично обґрунтованими та аргументованими.

Таким чином, за своєю актуальністю, рівнем наукового вирішення досліджених проблем, практичним значенням отриманих висновків та пропозицій, їх науковою обґрунтованістю і достовірністю наукове дослідження Сташківа Ярослава Ярославовича відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (зі змінами і доповненнями від 03 квітня 2019 року № 283), пп. 10, 11 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 року № 167, Вимогам до оформлення дисертацій,

затвердженим Наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40.

Відповідно, Сташків Ярослав Ярославович заслуговує на присудження йому ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент:

**Доцент кафедри
трудового права та права
соціального забезпечення
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка,
кандидат юридичних наук, доцент**

Д.І. Сіроха

Підпис засідателя
Вчений секретар НДЧ
КАРАУЛЬНА Н.В.
до 10 2020р.

